

GREETJE VAN DEN BERG

ROMAN

Lichtvoetig

Greetje van den Berg

Lichtvoetig

VCL serie

Proloog

Hoelang was het nu geleden dat ze waren begonnen met dansen? Larissa Schoonebeek kon zich nauwelijks voorstellen dat het ooit anders was geweest. En toch hadden haar man Peter en zij ooit voor het eerst op de dansvloer van de plaatselijke dansschool gestaan, nerveus en onhandig. Hun eerste passen leken in niets op de vloeiende bewegingen van de flamencodansersessen die ze in Spanje hadden bewonderd.

Daarmee was het destijds allemaal begonnen, tijdens een van hun vakanties. Hun dochter Kim was toen een jaar of acht, dus dat was nu zo'n vijftien jaar geleden, herinnerde Larissa zich nog. Kim had zich verveeld tijdens de flamenco-avond, maar bij haar had het iets losgemaakt; de muziek, de kracht die de dansersessen uitstraalden.

'Dat zou ik ook willen,' had ze gezegd en Peter had welwillend geknikt. 'Dansen, bedoel ik. Niet de flamenco, maar de tango, de chachacha, samen met jou.'

Tot haar verbazing sputterde hij niet tegen. Waarschijnlijk meende hij nog dat het een bevestiging was die na de vakantie direct in rook zou opgaan.

Ze zette door en zo leerden ze de eerste passen van de quickstep, de wals, de tango en de Weense wals. Het jaar daarop kozen ze voor lessen in Latijns-Amerikaanse dansen en daar hadden ze allebei hun hart aan verloren. Larissa voelde zich licht en vrouwelijk als ze de chachacha of de samba danste. Ze genoot ervan om de soepele stof van haar rok rond haar benen te voelen zwieren, om zich door Peter te laten leiden, zijn hand op haar rug. Op die momenten had ze het idee dat haar verliefdheid terug was. Hij was niet langer de wat gereserveerde, keurige man die hij overdag in hun gezamenlijke modezaak was, hij werd opwindend, jonger en knapper.

De beslissing om samen te gaan dansen was goed geweest voor hun huwelijk, want al leidden ze met z'n tweeën al jaren hun modezaak en waren ze een groot deel van de dag bij elkaar,

toch had ze toentertijd het gevoel gehad dat ze uit elkaar groeiden, dat er tussen hen niets meer zou zijn als de zaak wegviel.

Die ene avond in de week voelden ze zich meer met elkaar verbonden dan ooit. Het leven werd even minder zakelijk; het werd warmer, luchtiger en lichtvoetiger. Als ze samen maar bleven dansen, zou het met hun huwelijk wel goed blijven gaan.

Misschien wilde ze daarom dit jaar zo graag op vakantie naar Spanje. Peter had aangegeven een voorkeur voor Noorwegen te hebben, maar zij wilde naar de zon en naar avonden vol flamencomuziek.

Zij kreeg haar zin.

Al vroeg die dag blonk de zon aan de strakblauwe, Spaanse hemel. Dat was wat Larissa zich later nog heel goed herinnerde. Niets had erop gewezen dat deze vakantiedag zo noodlottig zou eindigen.

Zelfs voor Spaanse begrippen was deze augustusmaand extreem heet. Peter had alle raampjes van de caravan opengezet in de hoop dat de milde zeebries iets van verkoeling zou brengen, maar de warmte bleef zwaar in de kleine ruimte hangen. Peter zorgde voor het ontbijt.

Larissa liep onderwijl van hun paradijselijke plek, zo'n twintig meter van het strand, in haar badpak naar de zee. Een week geleden waren ze hier aangekomen en vanaf dat moment was dat 's morgens een gewoonte geworden.

Op het strand bleef ze even staan, ze ademde diep in en uit en nam het onmetelijke blauw van de Middellandse Zee in zich op, daarna liep ze voorzichtig het water in. Toen het tot haar middel reikte, stortte ze zich in de golven en zwom met lange slagen verder. Soms dook ze even onder en kwam proestend weer boven. Het waren momenten van gelukzaligheid, van pure luxe omdat ze helemaal niets hoefde, omdat de dag nog onbeschreven aan haar voeten lag en ze meestal met Peter pas tijdens het ontbijt besprak wat ze de komende uren zouden ondernemen.

Ze voelde dat ze moe werd, liet zich op haar rug een eind op de golven meevoeren om vervolgens weer terug te zwemmen naar de plek waar ze haar badlaken had achtergelaten. De wereld ontwaakte. Ze hield van deze vroege morgen, van het nog rustige strand, van de zware tractor met grondschiif die ronkend het strand egaliseerde. Carmelo, de ijscoman, opende de luiken van zijn kiosk en zei haar vriendelijk goedemorgen. Vandaag groette ze hem voor het laatst terug. Ze zouden verder trekken, wilden tijdens de laatste week van hun vakantie nog meer van Spanje zien. Vandaag hoefde ze niet met Peter te

overleggen wat ze zouden gaan doen, hun plannen stonden vast. Ontspannen wreef ze zich droog met haar badlaken, keek onderwijl uit over de immense zee, die heel even alleen van haar was geweest. Daarna liep ze terug naar de caravan.

Op een schaduwrijke plek onder de pijnbomen stond de ontbijttafel al klaar. Ze spoelde zich snel af onder de douche, waste haar haren en trok een luchtige, kleurige jurk aan.

Peter had juist geurige broodjes uit hun mini-oven gehaald, in de mokken blonk verse koffie. Hij zag er ontspannen uit in zijn gekleurde, sportieve hemd, de driekwart linnen broek en nonchalante, maar dure leren slippers. Vlak voor de vakantie had de kapper zijn donkere haar, met hier en daar een vleugje grijs, heel kort geknipt, waardoor hij jonger leek dan de drieën-vijftig jaar die hij telde.

Ook tijdens zijn vakantie verzorgde Peter zich goed. Andere mannen op de camping zag ze in kreukelige shorts en te krappe shirts, maar Peter bleef in zijn dure vrijetijdskleding de uitstraling van een eigenaar van een exclusieve modezaak houden.

Al die gedachten waren haar bijgebleven. Ze herinnerde zich dit moment als haar laatste van intense tevredenheid en geluk, en verlangde er later meer dan eens hevig naar terug. Later, toen alles zo anders was. Maar daar had ze toen nog geen idee van.

Tijdens dat laatste ontbijt op dat prachtige plekje aan zee spraken ze nauwelijks, maar hun gevoel van saamhorigheid was groot. Larissa gaapte verstolen achter haar hand. Gisteravond was het laat geworden. Ze waren het dorp in gegaan, hadden eerst uitgebreid gegeten en aansluitend een poos op het terras gezeten. Daarna vonden ze een dansgelegenheid, en ondanks de warmte hadden ze daar tot bijna twee uur genoten.

Nu voelde ze dat ze geen twintig meer was. Volgend jaar zou ze vijftig worden. Daar had ze geen moeite mee, maar die leeftijd leek niet bij haar te horen. Ze wilde nog zo veel, haar geest was nog net zo energiek als tien jaar geleden, maar vandaag gaf

haar lichaam aan dat ze toch echt ouder werd. Ze smeerde een onbehoorlijke hoeveelheid sinaasappelmarmelade op haar broodje en hapte er gretig in.

‘Over anderhalve week zijn we weer thuis,’ hoorde ze Peter zeggen.

‘Tegen die tijd is het goed om naar huis te gaan.’ Met haar hand veegde ze een beetje marmelade van haar kin. ‘Zo is het elk jaar geweest. Als we twee dagen thuis zijn, kunnen we ons nauwelijks voorstellen dat we vakantie hebben gehad.’

‘Dit keer voelt het anders.’ Hij ging rechtop zitten. ‘Ik weet niet hoe ik het moet zeggen, maar ik zie ertegen op. Zo heb ik dat nooit eerder gehad.’

‘Waar zie je dan tegen op?’

‘Ik weet niet... misschien de stress die de winkel juist in deze tijd met zich meebrengt. Het was altijd een uitdaging om weer iets nieuws te verzinnen om klanten te trekken, maar ik voel me nu moedeloos als ik eraan denk. De steeds maar tegenvallende verkoopresultaten, ondanks alles wat we proberen. Trouwe klanten haken gewoon af, terwijl we ze steeds tegemoetkomen.’

‘De wereld is veranderd.’ Ze glimlachte. ‘Dat heeft alles met de recessie te maken. Ik wil positief blijven. We gaan het samen redden. Bovendien worden we grootouders. Dat idee geeft me enorm veel energie. Ik vind het prachtig dat Kim en Jeroen over een poosje hun eerste kindje krijgen.’

Ze grijnsde bij de herinnering aan Peters gezicht toen hun enige kind, samen met haar man Jeroen, was komen vertellen dat ze in verwachting was. Het was alsof Peter niet kon bevatten dat zijn dochter zwanger kon worden.

‘Maar waar doen we het voor, Larissa?’ Zijn stem klonk hartstochtelijk. ‘Kim heeft duidelijk aangegeven dat ze er niet voor voelt om de zaak over te nemen. Voor wie werken wij dan zo hard?’

‘We hadden het kunnen zien aankomen. Kim heeft nooit belangstelling getoond en Jeroen al helemaal niet. Ik begrijp

ook wel dat ze verder wil met haar internetwinkel. Zeker straks met de baby is dat veel handiger.’

‘Je hebt gelijk. Mijn verstand is het met je eens, maar mijn gevoel wil niet mee.’ Hij lachte verontschuldigend. ‘Laten we er maar over ophouden. Op dit moment hebben we nog vakantie.’ Hij keek op zijn horloge. ‘We moeten zo maar eens aanstalten maken om te vertrekken. Die camping bij Granada is ongeveer driehonderd kilometer verderop. Dat is geen lange reis, maar we zijn toch gauw zo’n vier uur onderweg.’

‘Ik zou hier willen blijven,’ verzuchtte ze. ‘Zo’n prachtig plekje vlak bij de zee krijgen we nooit meer. Ik waan me in het paradijs. Kunnen we niet nog een paar dagen extra blijven? We hebben niet gereserveerd.’

Waarom ze toch besloten hadden om weg te gaan, kon ze later niet meer navertellen. Wel wist ze dat ze er heel wat voor over had gehad als ze waren gebleven.

Een uur later reden ze de camping af.

Buiten blikkerde de zon op het asfalt, maar dankzij de airco was het in de auto al snel aangenaam koel. Een eentonig, dor landschap trok aan hen voorbij. Peter reed rustig, zijn grote handen met de korte, stevige vingers vast rond het stuur.

Vanuit de luidspeakers klonk de prelude van de opera *Carmen* van Bizet. Hij neuriede de bekende melodie zachtjes mee.

Larissa hield van zijn rustige manier van doen die zo’n goed tegenwicht vormde voor haar nerveuze drukte. Als er in hun zaak iets verkeerd dreigde te gaan, wist hij negen van de tien keer in alle rust voor een oplossing te zorgen. Dat hij vanmorgen zorgen over de tegenvallende verkoop uitte, was zeer uitzonderlijk en ze meende dat de oorzaak best kon liggen in de weigering van Kim om de zaak over te nemen. Zelf was ze ook teleurgesteld, maar ze wilde er niet te lang bij stilstaan. Jarenlang was hun modezaak in het hart van Emmeloord in de Noordoostpolder het middelpunt van hun bestaan geweest.

Samen hadden ze die verder uitgebouwd nadat Peters ouders er in de jaren vijftig mee waren begonnen. Zij had meestal de invallen, Peter toetste die op bruikbaarheid en werkte ze verder uit. Zij was destijds met het idee gekomen om een voorjaars- en najaarsmodeshow te houden, van haar was het voorstel om hun personeel een cursus op het gebied van kleurentypes te laten volgen.

Zelf had ze een hekel aan verkoopsters die hun klanten maar wat probeerden aan te smeren, zelfs als duidelijk was dat een kledingstuk hen niet stond. Peter had de indeling van de winkel op kleurentypes georganiseerd. Dat was soms moeilijk te realiseren als de mode alleen bepaalde kleuren voorschreef, maar in de loop der jaren hadden ze zich op dat gebied steeds minder van de mode aangetrokken. Er hing een prijskaartje aan, maar hun klanten gingen nooit met een miskoop de deur uit en dat betaalde zich in de loop der jaren terug. Zelfs van buiten de Noordoostpolder kwamen mensen naar hun zaak.

Larissa luisterde gedachteloos naar de aanwijzingen die de geaffecteerde vrouwenstem van hun navigatiesysteem gaf. Ze pakte het wegenboek erbij en zocht de locatie waar ze zich op dit moment bevonden. ‘Over een kilometer of tien is er een parkeerplaats waar we misschien even een kopje koffie kunnen drinken,’ ontdekte ze.

Peter knikte en zong mee met de ‘Mars van de smokkelaars’.

Zij viel in en heel even keken ze naar elkaar. Misschien kwam daardoor die auto zo onverwacht achter een hen tegemoetkomende vrachtauto vandaan. Ze wist zich er later niet veel meer van te herinneren, maar wel die intense schrik en het gevoel dat wat er gebeurde niet waar kon zijn.

Ze hoorde het geluid van versplinterend glas en schurend metaal, daarna hield alles op.

‘Senora! Senora!’

Een vreemde stem haalde haar uit de duisternis. Moeizaam opende ze haar ogen en keek in een bezorgd mannengezicht dat haar totaal onbekend voorkwam. Koortsachtig probeerde ze

te bedenken wat die man wilde en hoe ze hier op de harde grond terecht was gekomen. Ze wilde zich bewegen, maar felle pijn-scheuten maakten haar duizelig en ze sloot haar ogen. Langzaam druppelden de gebeurtenissen weer bij haar binnen.

Ze hoorde weer de ‘Mars van de smokkelaars’ uit *Carmen* die ze samen met Peter neuriede, en herinnerde zich de auto die uit het niets opdook.

‘Peter?’ Haar stem gaf nauwelijks geluid.

De man siste iets geruststellends. Ze opende haar ogen.

‘Peter,’ zei ze nog eens. Haar hoofd stak alsof iemand er stalen pennen in sloeg. Automatisch bracht ze haar hand naar boven, voelde iets vochtigs.

‘No, no, no...’ Bijna ruw haalde de man haar hand weg maar ze zag dat haar vingers rood waren. Haar paniek groeide.

‘Peter,’ herhaalde ze met klem.

‘Ssshhh,’ zei de onbekende geruststellend.

‘Geen ssshhh, Peter... Wat is er met Peter? *He is my husband. Where is he?*’ De paniek sloeg nu in alle hevigheid toe.

Met zijn hand hield de man haar tegen. In de verte weerklonk het geluid van naderende sirenes.

‘*Let me... Peter... my husband...*’ Hij mocht haar niet tegenhouden, ze werd benauwd van die zware hand op haar voorhoofd, alsof hij haar belette adem te halen. Misschien was het ook de zware geur van zweet die zijn lichaam afscheidde. ‘Peter... Peter!’ Ze wist niet of ze schreeuwde of fluisterde.

‘*Outside the car. Senor outside the car,*’ hoorde ze de onbekende man zeggen.

‘*Is he dead?*’ Ze schreeuwde en sloeg tegen zijn zware hand. Eindelijk leek hij haar te begrijpen. Hij liet haar los. Zijn donkere ogen namen haar onderzoekend op alsof hij zich wilde verzekeren dat ze niet alsnog pogingen zou ondernemen om op te staan.

‘*Is he dead?*’ herhaalde ze.

Hij schudde zijn hoofd. Haar misselijkheid nam toe. Ze sloot haar ogen.

De sirenes kwamen snel dichterbij.

Ze keek weer. *'Is he all right?'*

'Si, si...' Hij probeerde geruststellend te klinken, maar aan zijn gezicht zag ze dat hij loog. Het was niet goed met Peter, er was iets helemaal verkeerd. Waar was hij? Ze wilde naar hem toe, maar toen ze bewoog scheurde de pijn weer door haar heen en de man legde die zware hand weer op haar hoofd. Ze hapte naar adem, jammerde dat ze naar Peter wilde. Het janken van de sirenes sneed door haar hoofd totdat ze opnieuw wegzakte in een donker, maar heerlijk niets meer weten.

Kim herinnerde zich ook hoe deze dag normaal begonnen was. Ze wist nog precies dat ze langdurig onder de douche had gestaan en zich na het afdrogen in de spiegel had bekeken. Eerst van voren, later van de zijkant. Haar zwangerschap van vijf maanden was goed te zien, ook toen ze zich had aangekleed. Gloeiend van trots had ze voor de spiegel gedraaid. De bewegingen van haar kind, het pure geluksgevoel omdat Jeroen en zij over een maand of vier echt ouders van het kindje zouden worden dat ze al een paar keer op de echo had gezien. Samen hadden ze ervoor gekozen om nog niet te willen weten of het een jongetje of een meisje zou zijn.

Jeroen ging voor een jongetje en had het hardnekkig over Hiëronymus als hij de ongeboren baby bedoelde. Zij meende dat het een meisje zou worden en praatte over Lotje.

Die morgen was ze alleen thuis en dat geluksgevoel was haar bijgebleven, ook toen ze een poosje later achter de computer zat om de bestellingen, die via haar website waren binnengekomen, op te nemen.

Ze dronk een kopje thee omdat ze sinds haar zwangerschap geen koffie kon verdragen. Details van een morgen, een normale morgen, totdat er werd aangeboden.

De twee agenten voor haar deur wekten verbazing, maar ze dacht nog niet eens aan iets ergs. Ze meende dat het te maken kon hebben met een buurtonderzoek naar aanleiding van een

inbraak verderop, een paar dagen eerder.

Op het moment dat de agenten informeerden of het klopte dat Peter en Larissa Schoonebeek haar ouders waren, realiseerde ze zich pas dat er iets ernstigs aan de hand moest zijn. Ze vroeg hen binnen, bood zelfs nog koffie aan, die ze vriendelijk maar beslist afsloegen. Daarna luisterde ze, was nog in staat om naar bijzonderheden te vragen. ‘Hoe erg is het?’ Ze wist nog dat ze die vraag bijna niet durfde te stellen.

‘Volgens onze gegevens is uw moeder zwaargewond en verkeert uw vader in levensgevaar.’

Dat laatste woord bleef vooral hangen. Er schoten beelden door haar heen van haar vader, vrijwel altijd keurig in het pak, altijd vrolijk, maar ook heel bezorgd. Haar vader voor wie samen met haar moeder niets anders dan de modezaak leek te bestaan, maar die er toch altijd was als ze hem nodig had. Ze zag zichzelf als klein meisje, haar hand vol vertrouwen in de zijne. Vreemd, dat ze op zo’n moment aan zulke dingen dacht.

In levensgevaar. Stel je voor dat hij het niet haalde? Dat ze nooit meer samen konden lachen, dat ze haar zorgen niet langer met hem kon delen of hem om raad kon vragen over haar internetwinkel?

Haar mond voelde droog aan.

‘Dan moet ik naar mijn ouders toe,’ hoorde ze zichzelf zeggen, en vanaf dat moment was dat het enige wat nog telde. Ze moest naar Spanje, naar haar vader, maar ook naar haar moeder die zwaargewond was. Ze moest Jeroen verwittigen en Aart Withaar, die de winkel op dat moment leidde. Haar opa en oma moesten in kennis gesteld worden. Hoe kon ze het aan die oude mensen vertellen?

‘Gaat het?’ vroeg een van de agenten ongemakkelijk. Ze zei dat het best ging, maar dat was niet waar. Het ging helemaal niet, maar de agenten vertrokken toch.

Later bedacht Kim dat ze het zonder Jeroen niet zou hebben gered. Hij regelde het vliegtuig, stelde haar grootouders op de

hoogte, terwijl zij telefonisch Aart Withaar vertelde wat er was gebeurd. Verder liet ze zich door Jeroen meevoeren. Hij was het die haar veilig naar Schiphol bracht, hij wist waar ze moesten zijn. Zij wist niets meer. Dat had ze niet van zichzelf verwacht. Ze was altijd zo flink en zo doortastend, maar nu voelde ze zich angstig en stuurloos. Jeroen was meestal degene die zich door haar liet leiden. Normaal gesproken besliste zij wat er moest gebeuren en hij voerde het uit. Zij was de drijvende kracht, hij volgde en in die rolverdeling voelden ze zich allebei prettig. Vandaag had Jeroen automatisch een andere rol aangenomen. Hij had haar zwakte ontdekt en werd daardoor sterk. Het was alsof hij in een halfuur een heel eind was gegroeid, alsof hij rechter liep.

Kim zag dat niet. Ze werd beheerst door de wetenschap dat haar ouders in een Spaans ziekenhuis verbleven. Ze vroeg zich af hoe zwaargewond haar moeder was. Koortsachtig verschoven haar gedachten van haar moeder naar haar vader. Hij mocht niet sterven. Hij moest de geboorte van zijn eerste kleinkind meemaken. Ze wilde dat haar kind zou weten wie zijn opa was. Ze wilde zo veel en ze was zo bang dat het allemaal anders zou worden.

Nog niet eerder in haar leven had ze zo veel gebeden. Steeds weer smeekte ze in stilte of haar vader mocht blijven leven. Ze hoopte en wanhoopte.

De vliegreis duurde eindeloos. Jeroen maande haar om wat tot rust te komen. ‘Wie heeft er iets aan als jij helemaal over je toeren en doodop bent?’

Hij had gelijk en ze wilde wel rusten, maar zodra ze haar ogen sloot, zag ze angstaanjagende beelden die zich alleen lieten verjagen als ze haar ogen weer opende. Jeroen hield haar klamme hand vast, in het vliegtuig maar ook op de luchthaven en in de taxi die hen veel later naar het ziekenhuis bracht. Ondanks de zware Spaanse hitte rilde ze. Hij streek geruststellend over haar vochtige rug, wees haar soms op een fraai

gebouw in de stad en deed alsof hij niet merkte dat ze geen enkele moeite deed om naar buiten te kijken. In het ziekenhuis voerde hij het woord. Hij informeerde bij de receptie naar mr. en mrs. Schoonebeek. Kim had het idee dat ze door haar benen zou zakken van de spanning toen de corpulente portier tergend lang naar het beeldscherm van zijn computer keek. Af en toe streek hij nadenkend met zijn hand door zijn vlezige nek en zuchtte. Hoe langer het duurde, hoe meer Kim ervan overtuigd raakte dat hij zou zeggen dat mr. Schoonebeek helaas niet meer leefde. Ze klemde haar hand nog vaster om die van Jeroen, totdat de portier, onwetend van haar spanning, meldde dat mr. Schoonebeek op de intensive care lag en ‘*his wife*’ naar een andere afdeling was gebracht. Hij glimlachte geruststellend en kneep daarbij zijn kleine ogen dicht. Met zijn dikke wijsvinger duidde hij in welke richting ze moesten lopen.

Jeroen probeerde de bordjes te vertalen. Kim ontdekte dat ze uit haar verstarring ontwaakte nu de portier niet die vreselijke woorden had uitgesproken. Pas in de naar zweet ruikende lift drong het tot haar door dat het ook zo kon zijn dat de portier er nog niet van wist, maar ze probeerde die verontrustende gedachte weg te duwen. Tergend langzaam verhief de lift zich in de richting van de vierde verdieping waar de intensive care zich moest bevinden.

Terwijl ze uitstapte, voelde ze opnieuw die wurgende angst, maar ze probeerde zichzelf moed in te spreken. Iemand die was overleden lieten ze niet op de intensive care liggen. Ze keek hoe Jeroen op de afdeling meteen een jonge verpleegkundige aansprak, die hun wist te vertellen dat mr. Schoonebeek naar de operatiekamer was, waar een neurochirurg al een uur opereerde.

‘Hij is in goede handen,’ zei ze geruststellend in het Engels met een zwaar Spaans accent. ‘Als de operatie achter de rug is, zal de arts u opzoeken en vertellen hoe het is gegaan. U kunt in de wachtkamer plaatsnemen. Daar is een koffieautomaat.’

‘Neurochirurg...’ herhaalde Kim. ‘Dat betekent dat hij hersenletsel heeft?’

De jonge vrouw knikte zorgelijk. ‘Ernstig hersenletsel.’ Zelfs in haar Spaanse Engels klonk het bedreigend. ‘Maar hij is in goede handen,’ herhaalde ze nog eens. ‘Dokter Riveros is een kundige arts, een heel kundige arts.’

‘We gaan nu eerst op zoek naar je moeder om te kijken hoe het met haar is,’ stelde Jeroen voor. ‘Later kunnen we dan hier wachten op die arts. Misschien is je moeder aanspreekbaar en weet ze meer te vertellen.’

Terwijl ze met Jeroen in de richting liep van de afdeling waar haar moeder zich moest bevinden, bleven de woorden ‘ernstig hersenletsel’ resoneren bij elke stap die ze zette, soms in het zangerige Engels van de Spaanse verpleegkundige, dan weer in gewoon Nederlands, maar met elke stap leken die woorden zwaarder te wegen.

Geleidelijk werd Larissa zich weer bewust van haar omgeving. Zachte onbekende geluiden, ingehouden stemmen, voorzichtige voetstappen. Het leek alsof iemand hilde. Ze hield haar ogen dicht en probeerde terug te gaan naar de stille, veilige wereld van het niet meer weten, die haar even daarvoor nog had omsloten.

Het gesnik leek aan te zwellen en daardoor kwam de nachtmerrrie dichterbij. Pijn, die nu naar de achtergrond was gedrongen, sirenes, die hand op haar hoofd.

Straks zou ze ontwaken en merken dat het echt niet meer was dan een angstdroom. Tijdens het ontbijt zou ze alles aan Peter vertellen en hij zou haar troosten.

Peter...

Er welde een snik in haar op en ze probeerde zijn naam te zeggen.

Wie riep daar?

Het moest Kim zijn, donker, verdrietig, dwingend: ‘Mam... word eens wakker.’

Nu drong tot haar door wie ze had horen huilen.

‘Kim, nee,’ kreunde ze.

Haar dochter luisterde niet. ‘Mam, kijk me aan...’ Weer die donkere, dwingende toon, alsof er tranen in haar stem huisden.

Moeizaam opende ze haar ogen, het licht van de lamp deed pijn, ze kneep haar ogen tot spleetjes. Hoe laat was het? Ze had geen idee van uur of tijd, maar het begon tot haar door te dringen dat ze in een ziekenhuis moest liggen en dat Kim hier was.

Ze dwong zichzelf tot een glimlach. ‘Wat fijn dat je er bent.’ Haar stem klonk krakerig. Nu ontdekte ze ook Jeroen, die zich bescheiden op de achtergrond hield. Kim en Jeroen, hier in Spanje...

‘Wat geweldig dat jullie er zijn,’ zei ze moeizaam. Haar mond voelde droog aan. Verstond Kim haar wel?

Het licht deed pijn aan haar ogen. Was het al avond? Ze sloot haar zware oogleden en hoopte weer weg te glijden, maar Kim streekte over haar wang en begon aan een nerveus verhaal. ‘Voor mijn gevoel duurde het allemaal veel te lang. Ik dacht echt dat ik gek werd nadat die agenten ineens aan de deur stonden en Spanje leek wel aan het einde van de wereld te liggen.’

Larissa wist niet dat het mogelijk was om zo moe te zijn. De zachte stem van Kim snerpte door haar hoofd. Hield ze haar mond maar...

‘Jeroens baas deed gelukkig helemaal niet moeilijk. Hij mocht direct weg. Maar voordat je dan echt weg bent... We moesten een vliegtuig regelen, vervoer hier in Spanje. Gelukkig dat Jeroen zo rustig bleef... Jeroen deed echt alles. Ik was tot niets meer in staat.’

Larissa sloot nu toch haar ogen. Ze dacht aan het blauw van de Middellandse Zee, aan de onmetelijkheid, de onophoudelijke cadans van de golven. Ze wilde zich mee laten drijven.

Ergens op de achtergrond praatte Kim verder. Jeroen zei nu iets. Ze hoorde niet precies wat hij zei, maar Kim hield einde-

lijk haar mond. Het blauw van de zee wekte een diep verlangen in haar en ze liet zich meenemen, terug naar die stille wereld van onwetendheid.

NA EEN ERNSTIG AUTO-ONGELUK IS HIJ NIET MEER DE MAN DIE ZE KENDE

Lichtvoetig

Tijdens een vakantie in Spanje raken Peter en Larissa Schoonebeek betrokken bij een ernstig ongeluk. Peter loopt zwaar hersenletsel op en hun leven staat op zijn kop. Hij heeft veel zorg nodig en in hun eigen modezaak moet Larissa een vervanger voor hem aannemen.

Maar dat is slechts de praktische kant. Het moeilijkst vindt Larissa het dat Peter niet meer de man is met wie ze alles kan delen. Ook in dat opzicht is Ludo, de nieuwe kracht in de winkel, een plaatsvervanger. Bij hem vindt Larissa een luisterend oor en hij wordt haar steun en toeverlaat. Haar gevoelens voor hem gaan steeds dieper – en dat lijkt wederzijds.

Greetje van den Berg is buitengewoon geïnteresseerd in menselijke gedragingen. Ook in haar boeken onderzoekt ze de drijfveren die mensen kunnen hebben om te doen wat ze doen. Voor elk boek verricht ze veel research, maar het gelukkigst wordt ze nog altijd van het schrijven zelf.

ISBN 978 90 205 3223 4 NUR 344

9 789020 532234

www.vclserie.nl